

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 137.

Anden Session.

42de Møde.

Dusdagen den 4de December.

(Fortf.)

J. Knudsen (fortsat): I det jeg gjen- tagende maa erklære, at det foreliggende Forslag, uagtet, som sagt, der er Noget, som kunde tale for det, saa er det dog efter min Formening for nærværende Tid ube- timeligt og uheldigt, at det fremkommer; men jeg vil dog desuagtet stemme for, at Forslaget gaar til videre Behandling i Thinget (Hør!), om ikke for Andet, saa dog for, at man maa- skee kan faae Loven til at udkomme alene med den 1ste §; thi Bestemmelserne i den 1ste § kan jeg, som sagt, ikke have Noget at indvende imod, og en videre kunde man maaskee ogsaa ved videre Behandling af Sagen faae endeel Forandringer i § 7 i Forordningen af 25de Marts 1791 til Fordeel for Huusbonden ind- førte, navnlig med Hensyn til hvad jeg alle- rede har tilladt mig at bemærke med Hensyn til Tyendets Udeblivelse af Tjenesten.

Grundtvig: Jeg vil, hvad der jo paa det nærværende Trin er det Egentlige, anbefale Thinget det nærværende Forslag til en om- hyggelig Drøftelse, og jeg tør forstikke, at, jo bedre, jo grundigere vi drøfte det, desto klarere ville vi ogsaa see, at det har sin Grund, hvor- paa det hviler, og hviler med Gode. Jeg vil ikke tale om Humaniteten, thi jeg vilde ønske, at den ærede Forslagsstiller havde hellere brugt Ordet Menneskelighed, som vi Allesammen vide, eller skulde jo dog vide, hvad er (Hør!); men jeg vil sige, at det hører til, hvad man end tænker enten om Liberalitet eller Humanitet, saa hører det til Menneskeligheden og til Bil- ligheden (Ja!), at man under andre Mennesker den samme Frihed, som man selv vil have (Hør!), og at man sætter sig i deres Sted (Hør!), de

være Unge eller Gamle, de være Tjenere eller Herrer (Hør!). Dette er Loven, som vi maae sige baade Menneskeligheden og Christendommen har givet os fra Begyndelsen. Naar man nu indvender, at den Frihed kan ikke betroes Tje- nestefolkene, fordi de ville misbruge den, saa vide vi jo godt, at det Samme kan siges med Rette om enhver Frihed, der tilstaaes os, i hvilken Alder eller i hvilken Stilling, vi end befindes os, saa at det aldrig kan være nogen Grund derimod. Naar man synes, ikke ret at ville lægge Mærke til, at den Frihed, som i første Paragraph af dette Lovforslag tilstaaes de Unge, de Tjenende af Bondestanden, at det slet ikke er nogen anden Frihed end den, som har været og er for alle dem, som ikke regnes til Bondestanden, saa skulde det jo dog være besynderligt, hvorfor vi ikke skulde unde dem af Bondestanden den samme Frihed, som vi selv have, som vi have havt, og som vi ville have, vore Børn skulde nyde. Naar man siger, at da vil Landet blive fuldt af Løsgængere, Fattiglemmer, og jeg veed ikke alt hvad Dndt, tænker man da slet ikke paa, i hvilken Kredts og hvilken Stilling det er, man træffer blandt de Unge de fleste Lediggængere (Hør!); thi jeg skulde troe, i det Ringeste er det saaledes efter min Erfaring, at de fleste vistnok træffes der, hvor man ikke regnes til Bondestanden (Hør,); og, naar man mener, at det skulde gjøre, at Folk skulde ligge paa den lade Side, og kaste sig paa Fattigvæsenet, da kan jeg slet ikke forstaae, hvorledes det skulde blive Folgen, det maa da være, at man troer, at Arbeids- somheden, Flittigheden og Birkfomheden, at den aftager i samme Grad, som man faaer Frihed til at bruge sine Kræfter. Jeg mener dog imidlertid, at saavel den daglige Erfaring som hele Menneskeslægts Erfaring udraaber høit netop det Modsatte; jeg er saaledes al-